ȚELURILE MARI IMPUN PLANURI AMBIȚIOASE

Cu antrenorul Teodor Niculescu despre selecția și pregătirea noilor generații de boxeri

Profesor de educație fizică, antrenor și fost boxer, **Teodor Niculescu** a acumulat suficientă experiență pentru a putea călăuzi pașii unor tineri spre culmile marii performanțe. În palmaresul său profesional stau mărturie două campanii continentale cu rezultate foarte bune: campionatele europene de tineret din 1972 (București) și 1974 (Kiev), încheiate cu colecții de medalii pentru boxul juvenil românesc. Iată de ce sîntem îndreptățiți să acordăm interes noilor sale planuri de perspectivă imediată, în pregătirea a două mari competiții: **campionatele europene de tineret din 1978** (Dublin-Irlanda) și **prima ediție a campionatelor mondiale de tineret din 1979** (București). Asemenea repere (la care se poate adăuga și Turneul Prietenia din Uniunea Sovietică, în 1978) merită atenție. În vizorul federației noastre și al antrenorului desemnat se află băieți care astăzi au 16—17 ani.

— Cu asemenea „aluat crud" — zice Teodor Niculescu — nu e prea ușor să întocmești proiecte, pentru că e destul de greu să întrevezi limitele dezvoltării unui tînăr sportiv care azi „promite" și mîine „se plafonează". Firește că aceasta e o viziune simplificată, dar dificultatea rămîne.

— Dacă e așa, vă rugăm să ne spuneți: care sînt temeiurile operației de selecție pe care o efectuați?

Pregătirea «schimbului de mîine» problemă vitală a performanței sportive românești

— La boxeri atît de tineri, selecția impune un proces permanent de observație și triere. Ținînd seama de temperamentul tradițional al tînărului sportiv român, experiența mă îndeamnă să caut **în primul rînd viteza de reacție și de execuție.** Sigur că printre criteriile de bază se află: **dezvoltarea fizică generală, calitățile morale și de voință, elementele tehnice de bază corect însușite.** Primul lucru pe care-l cer unui tînăr, în sală, este să cunoască poziția de gardă și directul de stînga.

— Dar mijloacele de apărare?

— Ele se însușesc pe parcurs și mai ales se păstrează numai dacă ești corespunzător în raport cu criteriile enunțate înainte. Și dacă, la toate acestea, poți adăuga și o cîtime de istețime...

— Grija selecției nu poate rămîne pe seama unui singur om...

— Nici nu e de conceput. Aștept din partea colegilor mei, antrenori din întreaga țară, să sesizeze elementele talentate, să se ocupe cu precădere de cei selecționați și să aplice planurile de pregătire aprobate de colegiul de antrenori. Tot așa cum din partea federației aștept să asigure acestor tineri un calendar competițional adecvat obiectivelor propuse.

— Ați însoțit, în ultima vreme, pe tinerii noștri pugiliști la Balcaniada de juniori și la Turneul Prietenia. Din aceste „expediții", ați reținut băieți care să corespundă intențiilor dv.?

— Pentru campionatul european de anul viitor cred că putem conta pe musca **Daniel Radu** și pe pana **Titi Cercel.** Dintre cei cu vîrsta potrivită pentru campionatele mondiale mă gîndesc la musca **Constantin Dincă**, la ușorul **Dumitru Vilcu**, la mijlociul **Mihai Pascal** și la semigreul **Cornel Bălan.** Dar aceasta e o listă fără limite. Aștept cu nerăbdare rezultatele taberei de la Semenic, condusă de antrenorii Aurel Gherghina și Gheorghe Tomescu, precum și de fostul meu elev, acum coleg, Gabriel Pometcu, aflat la prima sa sarcină de instruire. De la el — are ochi bun! — aștept caracterizarea exactă a tinerilor din tabără.

— Care sînt etapele imediate ale planului dv. de pregătire?

— Pînă la sfîrșitul anului — căutarea neostenită a „speranțelor". În cursul lunii noiembrie, Criteriul tineretului (la Iași și Timișoara) și campionatul cluburilor școlare (la Reșița) ar trebui să ne ofere noi descoperiri.

— Ce țeluri v-ați propus pentru anii următori?

— **1978 să nu treacă fără o medalie de aur, iar în 1979 să scoatem un campion mondial de tineret la București!**

Victor BĂNCIULESCU

Pe marginea meciului de baschet Dinamo — Mobilgirgi

CU TREI JUCĂTORI NU SE FACE O ECHIPĂ!

Adevărata valoare se confirmă în fața unor parteneri redutabili, așa cum au fost pentru sportivii dinamoviști reputații baschetbaliști de la Mobilgirgi Varese, deținători, în repetate rînduri, ai Cupei intercontinentale și ai C.C.E. Echipa italiană are în componență jucători de valoare recunoscută pe plan internațional, ca **Dino Meneghin, Aldo Ossola** (jucători de bază în reprezentativa Italiei, clasată de regulă pe locuri fruntașe la Jocurile Olimpice, la campionatele mondiale și europene), **Robert Morse** și **Charles Yelverton** (originari din S.U.A., legitimați temporar la Mobilgirgi). Reprezentanta Italiei în Cupa campionilor europeni și-a onorat cartea de vizită, demonstrînd că este o echipă completă, cu pivoți redutabili, extreme și conducători de joc de înaltă valoare, o formație ale cărei aspirații la recucerirea trofeului pus în joc de ziarul parizian l'Equipe sînt îndreptățite.

În aceste condiții, explicațiile eșecului înregistrat de Dinamo, joi seară (68—80), în partida susținută în cadrul primului tur al C.C.E. vizează și nivelul actual al baschetului din țara noastră în comparație cu cel al fruntașelor baschetului european. De fapt, explicațiile nu constituie noutăți: **Dinamo** (asemenea celorlalte formații din Divizia A și chiar a lotului național) **nu are pivoți productivi (Dan Georgescu** a înscris doar 8 p, **Lucian Ivascenco** 4, **Gheorghe Mihuță** nici nu a intrat în teren: cele 12 p reprezintă 17,60% din totalul punctelor înscrise de bucureșteni; la Mobilgirgi: **Robert Morse** 18 p, **Dino Meneghin** 17 p, **Ivan Bisson** 12 p; total 47 p, deci 58,70%), **ci doar jucători înalți** care participă la recuperarea mingilor sub panouri. În aceste condiții, eforturile celorlalți componenți ai echipei devin considerabil mai mari și impun o pregătire fizică excepțională necesară menținerii nivelului de joc constant ridicat. Or, nici echipa Dinamo **(care își bazează eficacitatea pe numai trei jucători: Gheorghe Novac, Vasile Popa și Dan Niculescu)** și nici alți baschetbaliști din țară nu o au! Elocventă este în acest sens fluctuația stridentă a eficacității în partida Dinamo — Mobilgirgi: **Dan Niculescu 14 p în repriza întîi, doar 3 în a doua, Gheorghe Novac 10 apoi 5, Vasile Popa 8 și 2;** întreaga echipă a înscris 42 de puncte în prima repriză și doar 26 în a doua!

Constatările sînt pe atît de clare, pe cît sînt de vechi: **pivoții continuă să fie la un nivel necorespunzător cerințelor internaționale, elementul compensator — pregătirea fizică excepțională — există probabil doar în intenția antrenorilor,** căci din cei 10 baschetbaliști trecuți pe foaia oficială antrenorul contează doar pe doi-trei jucători, ceilalți fiind „pasatori" sau „recuperatori". Concluziile sînt clare. Ele sînt — din păcate — valabile, în egală măsură, pentru Dinamo

Dan Georgescu *efectuează o aruncare la coș*

Foto: Ion MIHĂICĂ

București, ca și pentru toate celelalte formații de club din țară, precum și pentru lotul nostru reprezentativ.

Dumitru STĂNCULESCU

„Trofeul Carpați" pentru echipe feminine

O COMPETIȚIE DE VALOARE, CARE OFERĂ UN EXCELENT PRILEJ DE VERIFICARE A HANDBALISTELOR NOASTRE

Începînd de marți, în Sala sporturilor din Bacău se va consuma cea de a 16-a ediție a tradiționalei și prestigioasei competiții internaționale de handbal feminin **„Trofeul Carpați".** Întrecerea are o importanță deosebită. Mai întîi, este vorba de valoarea intrinsecă a întrecerii (participă campioana olimpică, formația **Uniunii Sovietice,** fosta campioană a lumii, echipa **Iugoslaviei,** două reprezentative în accentuată ascensiune valorică — **Norvegia** și **Bulgaria)** care constituie un excelent prilej de testare a echipelor noastre reprezentative — de senioare și tineret — în condiții de concurs. Apoi, dispunîndu-se cu o lună de zile înaintea campionatului mondial (grupa B) din R.F. Germania (3—10 decembrie), această ediție oferă și un bun prilej antrenorilor de a-și roda efectivele, de a verifica nivelul de pregătire atins de loturi, de a cristaliza formulele de echipă. Iată, așadar, că **„Trofeul Carpați"** — căruia ospitalierele gazde băcăuane se străduiesc să-i asigure cele mai bune condiții de desfășurare — își sporește, la această a 16-a ediție, considerabil importanța și semnificațiile. Și, nu este de prisos s-o amintim, toți antrenorii prezenți la startul competiției se vor gîndi la J.O. din 1980 și vor încerca să-și dea răspuns la întrebarea: **cu cine vom aborda preliminariile?** Ne referim la frămîntările, care nu-i ocolesc de pe acum, de a stabili care dintre jucătoare sînt capabile să le susțină aspirațiile în întrecerea olimpică.

Reprezentativa A a României prezintă un lot eterogen, cu jucătoare din vreo trei generații. Desigur, forul de resort a acceptat acest compromis în ideea de a asigura echipei noastre calificarea la întrecerile grupei A (Cehoslovacia, 1978), deci de a se clasa pe unul din primele cinci locuri la C.M. (grupa B) din decembrie 1977. Alături de **Rozalia Șoș** (participantă la trei ediții ale „mondialelor" și la J.O. de la Montreal), **Magda Mikloș** și **Lidia Stan** — „veterane" ale marilor întreceri — se află și handbaliste din generații mai noi. Sezonul actual a fost început cu... stîngul de națională noastră. Două insuccese în Ungaria (cu o echipă de club) și alte două în Bulgaria au însemnat, fără îndoială, „semnale de alarmă" pentru reputații tehnicieni **Valeriu Gogâltan** și **Traian Bucovală.** Ele pot fi, desigur, puse pe seama unei perioade de omogenizare a selecționatei, de acomodare a jucătoarelor din generații diferite și chiar de recuperare a minusurilor de pregătire dintr-un lung sezon fără competiții interne oficiale. Sperăm că așa stau lucrurile, că echipa noastră se află pe drumul reciștigării valorii și — inerent — al reafirmării.

Mai important ni se pare însă a urmări evoluția echipei de tineret care — cu siguranță „amănuntul" n-a scăpat cititorilor după parcurgerea componenței loturilor — este, de fapt, reprezentativa noastră de junioare, recent clasată pe locul III la C.M. găzduit de țara noastră. Vom putea verifica posibilitățile „noului val" în competiție cu senioarele, perspectivele pe care le deține tinerele noastre handbaliste.

Așadar, din toate punctele de vedere, **„Trofeul Carpați"** reprezintă un „moment important" pentru handbalul nostru, fapt ce poate să contribuie și la amplificarea rezonanței lui internaționale.

ECHIPELE PARTICIPANTE

România A
România-tineret
U.R.S.S.
Norvegia
Iugoslavia
Bulgaria

ARBITRII TURNEULUI

Hubner și Bansen (R. D. Germană), **Papp și Kiss** (Ungaria), **Cojocaru, Purică, Erhan, Ene și Lungu** (România).

LOTURILE ROMÂNIEI

ROMANIA A: Viorica Ionică, Lidia Stan, Iuliana Nedelcu — Marina Bosi, Rozalia Șoș, Iuliana Hobincu, Magda Pereș, Maria Charluc, Rodica Grigoraș, Darinca Marcov, Mariana Iacob, Niculina Sasu, Magda Mikloș, Georgeta Lăcustă și Victoria Amarandei. Antrenori: **Valeriu Gogâltan și Traian Bucovală.**

ROMANIA — tineret: Angela Clobotă, Cristina Lada — Heidrun Janesch, Hedda Rhein, Maria Török, Angela Avădanei, Rodica Ionașcu, Ana Răducu, Maria Spiridon, Zoranca Ștefanovici, Cristina Weber, Gheorghița Mălai, Zita Fejer și Aurelia Ignat. Antrenori: Francisc Spier și Grigore Niță.

CHIAR DĂM CREDIT ORICĂROR OPINII?

Pornind de la premisa că orice contribuție la elucidarea cauzelor rămînerii în urmă a unor discipline sportive este bine venită, revista „Flacăra" publică în ultimul său număr un interviu cu antrenorul de ciclism Vasile Burlacu. Dacă încercarea ar fi sinceră, corectă, n-am avea decît să ne bucurăm. Din păcate, interlocutorul Flacării încredințează redacției un șir de calomnii cu aerul inocentului ce dăruiește adevărul pur.

Atacînd cu vehemență un articol al președintelui F. R. Ciclism, al tovarășului Pavel Novăcescu, articol publicat în ziarul nostru, Burlacu se îndepărtează repede de subiect (ba are chiar grijă să-i ofere autorului scuza de a fi... dezinformat) și-și îndreaptă săgețile spre ținta dinainte fixată: șeful rubricii de ciclism a ziarului „Sportul" care este, în același timp, și membru al Biroului F.R.C. Ce afirmă antrenorul Burlacu?

a) **că între decembrie 1975 și martie 1976 ar fi fost antrenor federal.** Nici vorbă de așa ceva! În perioada respectivă a funcționat ca antrenor secund al lotului de fond, dar a dat bir cu fugiții pentru că nu-i convenea postura de subordonat al colegului său Ion Ardeleanu. **A fugit pur și simplu,** fără să înștiințeze conducerea federației!

b) **că la numirea antrenorilor de lot nu participă și tehnicienii.** Cînd a fost înscăunat cuplul Ardeleanu — Burlacu, hotărîrea a fost luată de Biroul federal, printre membrii lui numărîndu-se la acea dată prof. Nicolae Oțeleanu, antrenorul emerit Nicolae Voicu și... Burlacu. Și ulterior hotărîrile au fost luate numai după prealabila consultare a tehnicienilor. Nu și a lui Vasile Burlacu, care fusese **exclus din Biroul federal pentru abateri grave!**

c) **că Ion Cojocaru — elevul său — n-ar fi determinat eșecul de la Balcaniadă, el fiind doar unul din cei 10 alergători români care au luat startul.** Vasile Burlacu deviază cu bună știință discuția. Nu, nu este vorba de proba de bloc (cu 10 rutieri de țară), ci de cea olimpică pe echipe (cu 4 alergători). Cojocaru — care nu și-a adus contribuția nici măcar pe 10 din cei 100 km ai cursei — reprezenta, așadar, nu „o zecime", ci „un sfert" din forța echipei noastre reprezentative.

d) **că subsemnatul, dintr-un exces de autoritate, aș fi interzis cicliștilor aflați în cantonament pînă și libertatea de a merge să-și cumpere ziare.** În realitate este vorba de atitudinea mea față de gravele abateri ale cicliștilor „educați" de Burlacu: **Cojocaru a fugit noaptea din cantonament,** revenind bolnav; **Nica a „întîrziat" cîteva zile la chemarea lotului; Dulgheru a plecat fără să anunțe pe nimeni („metoda Burlacu") să petreacă la o nuntă la Constanța...**

e) **că Marin Valentin n-ar mai fi în lot fiindcă nu ne plac ochii lui.** Adevărul: la cererea antrenorului Nicolae Voicu, tînărul rutier a fost lăsat să se pregătească în cadrul clubului Dinamo.

Așa stau lucrurile. Cititorii se vor întreba firesc: cum este posibil ca un om, un fost sportiv, un antrenor să mintă cu atîta seninătate? În cazul lui Burlacu nu este chiar așa de inexplicabil. **Recent el a fost sancționat cu o amendă de 2 000 lei pentru huliganism (injurii grave la adresa organelor de miliție). Ca sportiv — și-a încheiat rușinos cariera, fiind sancționat cu o suspendare de către Federația internațională pentru că la controlul antidoping al unei curse desfășurate în Italia a fost prins drogat.** Ca antrenor — și-a demonstrat puțina competență în repetate cazuri, cel mai apropiat fiind rezultatul de la campionatul național de contratimp pe echipe: nu numai că formația „pregătită" de el a fost surclasată de Dinamo, dar a fost învinsă și de Olimpia, o echipă modestă, alcătuită însă din rutieri harnici, conduși de antrenori prieepuți.

Din atitudinea autorului interviului revistei „Flacăra" n-am înțeles un lucru. Dacă mă socotește **„un excelent profesionist și un veritabil animator al sportului cu pedale",** cum a permis interlocutorului său acea avalanșă de acuzații necontrolate (în fond de ce nu le-o fi controlat autorul interviului, pentru că în numai cîteva ore, maximum o zi, și-ar fi dat seama de calitatea și sinceritatea vorbelor intervievatului?), făcute cu evidentă tendință denigratoare? Pe de altă parte, sublinierea autorului interviului **„Pe propria-vă răspundere, aveți cuvîntul"** este de o incontestabilă eleganță. Răspunde — fără îndoială — cel ce denigrează. Dar oare cel care găzduiește denigrările, le transcrie, le bate la mașină, le oferă spre publicare, el n-are nici o răspundere? Adică: **„Eu nu te calomniez, personal nu-ți aduc prejudicii morale, eu doar scriu ce a spus cutare".** Chiar așa o fi? Noi, cei care luăm interviuri, n-avem nici o răspundere? Sîntem simple benzi de magnetofon?...

Hristache NAUM